

Sincerament, un amic

Un relat de: [Akin](#)

Sincerament, un amic

Deixo la ment volar, vola lluny, molt lluny, s'hi acumulen remembrances insòlites...

Has estat guardià d'un espai, el pati gran, concorregut per un munt d'infants i adults, persones que has estimat de manera desmesurada i que t'han tractat com un amic fidel i discret amb qui hom voldria comptar. Has estat testimoni de milers de converses, confidències, accions dels qui han volgut confiar-te allò que els neguitejava, tu sempre has emprat mutisme, no has mussitat per no ferir ni generar malestar entre aquells que adoraves i honraves. Any darrere any t'has anat convertint en un dels membres més important d'aquell recinte, el pati gran. Has rebut cops, pilotades, escalades, embranzides, segurament, fins i tot alguna lesió, malgrat tot, has optat per no gemegar, sinó dissimular i continuar endavant mostrant una actitud de conformitat i resignació. Has plorat i mostrat planyença per aquells que han deixat d'existir i pels que han anat marxant.

La còrpora fornida i robusta ens ha servit per fer-nos costat en moments difícils, ens has escoltat quan ens hem sentit dolguts, enfonsats, o simplement hem tingut la necessitat d'expressar o meditar. La fidelitat, lleialtat i discreció que mostraves ens proporcionà suficient confiança per dipositar-te, a cau d'orella, els nostres neguits. Hem abocat llàgrimes de desassossec que han rodat sobre teu, secreció que amaraves per no deixar-hi rastre, absorbies el degoteig per assedegar la sequedat de les teves arrels i adobar-les, fet que t'hi ha nodrit i fer tan especial.

El pensament em continua viatjant, vol que ressalti seqüències que no poden passar desapercebudes i em transporta a veure una llum que llueix fins i tot a la foscor, durant el dia, brillaves per l'alçària descomunal que presentaves, la dansa que mostraves seguint el ritme que el vent bufava ens feia una esplendorosa moixaina, la remor tenuíssima que intentaves transmetre'ns delicadament ens deixava bocabadats i, a la nit, resplendia la divina figura amanyagada pels reflexos dels estels i la lluna, guarnies i il·luminaves aquella zona adormida i emmudida. Guaitar el cos voluminós ple de nombrosos braços retorçats, llargaruts i tot tu envaït d'infinites cicatrius provingudes del temps transcorregut i d'algunes experiències viscudes, ens aportava un sincer i profund respecte.

La memòria se m'atura, vol que faci menció a la curiositat que mostraves per veure els infants i les mestres treballant a l'aula, te n'esfilagarsaves per gaudir d'aquelles estampes tan dolces i innocents que tant t'agradaven, i, nosaltres, però, fruïem de tot el positivisme que ens oferies. Les tonalitats verdes i liles de què presumies, les formes cuirassades del vestiment que t'embolcallava, la veu que produïes en respirar, l'aroma de frescor indescriptible però gratificant que conqueriem en inhalar l'aire, la companyonia que ens feies, en definitiva, un ventall de sumptuositat i magnificència, que plaïem en mirar el quadre espectacular que ens presentaves, el qual ens transportava a un escenari totalment opulent.

Les reminiscències se m'immobilitzen, tot al teu voltant és desconcert i atordiment. Tot s'ha glaçat en veure imatges desballestadores! Jeus a terra, part de tu ha caigut de manera aclaparadora, hi ha un escampall de trossos escardats, malmesos, esquinçats i plorosos amb manca d'energia, d'ànima, de vida. Has anat sucumbint, esmorteïnt, no has tingut ni alè per aflorar malgrat que hi som a plena primavera. Ets mort! Has tingut el detall de morir en ple confinament per defugir un mal irreparable, una desgràcia, has volgut evitar dolor i disgust a les persones que tant apreciaves. Has triat fer-ho en solitud, quan tot era desert, has intentat deixar dreta una part del cos per minvar l'impacte que podia causar el total desplom, malgrat que sucumbies, has tingut la delicadesa de no danyar ni perjudicar la sensibilitat dels que tant et agradaven.

No puc ocultar més qui ets, no puc silenciar-ho més!! Ets l'Arbre de l'Amor, nom que et defineix colossalment per ser el més escaient que podies tenir. Has estat meravellós com a decoració del pati gran i com a amic de tots els que han format part del centre. Tot i que ets un arbre et trobarem a faltar moltíssim, sobretot, els menuts, tots plorarem la teva pèrdua, de ben segur, mai podrem oblidar-nos-en de tu. Segurament, devies comptar vora els cent, si no més, d'anys, has arribat a la teva plenitud, fet que t'ha donat l'oportunitat de viure excepcionals vivències i també deixar-nos magnífics i entranyables records plens de simplicitat i humilitat. Serà difícil substituir-te i omplir la buidor que hi has deixat, trobar una eminència autèntica, ortodoxa, ferma i respectuosa com tu, resultarà quasi impossible.

Emporta-te'n la predilecció, devoció, amor i admiració de tothom, en definitiva, del teu apreciat pati gran, de la teva estimada escola.

Akin
Maig 2020